

RESSÒ DE LA PARAULA

La transmissió de la fe i la classe de religió

La primera setmana de febrer s'engega el període de preinscripció en els centres escolars. És, per tant, el moment en el qual els pares que vulguin que els seus fills rebin classe de religió han de demanar-ho al centre respectiu. La qüestió de demanar-ho o no té tanta transcendència que no es pot parlar de gustos, meres opinions o aficions, sinó de conviccions profundes.

Diem que s'ha de demanar, però el més correcte seria dir que «s'ha d'exigir». El sistema legal vigent permet aquesta exigència, però, a més, el dret d'educació dels pares sobre els fills és irrenunciable i anterior a qualsevol llei que vingui de l'Estat, del Govern estatal o autonòmic, o instància política. I si parlem de «dret dels pares», alhora hem de parlar d'obligació, val a dir, d'obligació dels pares d'exercir aquest dret.

¿Podem pensar que la classe de religió a l'escola és indiferent o que fins i tot s'ha de suprimir? Aquesta manera de pensar pot obeir, bé a una determinada càrrega ideològica, bé a un desconeixement del que és veritablement la classe de religió, o bé, potser, a la ignorància de la realitat educativa. L'escola no és un lloc on es transmeten un plegat de coneixements purs, «asèptics», indiferents, sinó que constitueix un mitjà educatiu, pretén formar persones i integrar-les en el món cultural i social propi. De fet, no hi ha cap centre escolar, ni sistema, ni professor, ni assignatura, que no transmeti una determinada idea de persona humana, de vida o de món. Aquest fet indiscutible vol dir que els pares, en enviar el fill a un centre escolar, estan deixant en mans dels professors i del sistema educatiu gran part de la transmissió de la idea de persona humana, de vida i de món, que rep el seu fill. Heus aquí la transcendència de la inscripció del fill a un determinat centre escolar.

Què té a veure aquí la religió? La religió, si més no la religió cristiana, no és una curiositat o una afició més, sinó que s'ocupa dels fonaments de la vida, del valor i el sentit de les coses. La religió cristiana dóna fonament a allò més essencial: la persona humana, la seva estructura i la seva dignitat, la convivència, el treball, la societat, la natura, el sofriment i la mort, la llibertat, la bellesa i la felicitat... Sobre aquest fonament s'ha construït el millor humanisme de la nostra cultura.

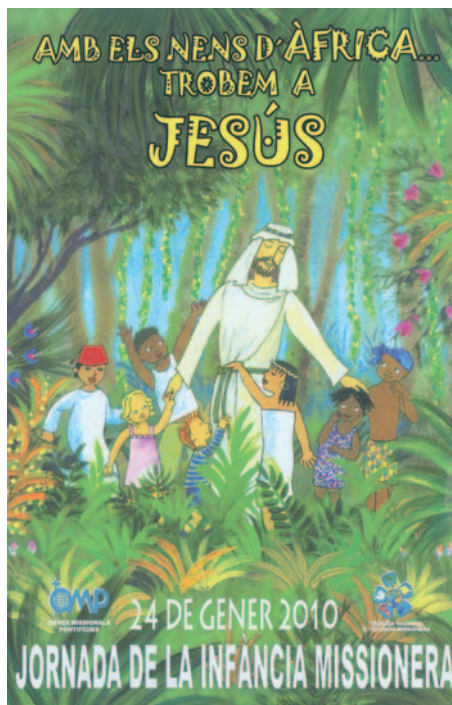
Per tant, la classe de religió cristiana té com a finalitat pròpia ensenyar aquest fonament. No pretén donar catequesi, ni fer proselitisme. La família i la parròquia ja s'encarregaran de facilitar la fe i la vivència de l'Evangeli.

—No et refiïs del qui diu que al centre escolar no es dóna religió perquè no es vol adoctrinar. És un parany: ell mateix adoctrina sense dir-ho.

—Apuntar el fill a la classe de religió és facilitar que conegui els fonaments d'allò que constitueix els valors fonamentals de la nostra manera de viure.

—No és suficient conèixer la religió cristiana. Potser vindrà el dia en que el fill la faci seva i, vivint-la, ell mateix edifiqui des d'ella cultura i societat. Però ningú pot assimilar el que no ha conegut...

Al voltant dels nostres fills hi ha molts «educadors»: la televisió, l'ambient, els anuncis, l'escola, les institucions polítiques, els mitjans de comunicació, els «gurús» de la cultura i la moda... Però els primers són els pares: tot el que ells no facin ho faran els altres.



cia, destinada als infants en el si de les Obres Missionals Pontifícies.

Jornada de la Infància Missionera dedicada a Àfrica

► Aquest diumenge 24 de gener se celebra la Jornada de la Infància Missionera, una diada per ajudar els infants a descobrir el sentit catòlic i missioner del cristianisme. Dins d'aquest esperit catòlic, el lema de la jornada de l'any passat estava dedicat a Àsia: «Amb els infants d'Àsia, cerquem Jesús». Aquest any, la diada està dedicada al continent africà i el lema diu així: «Amb els infants d'Àfrica, trobem Jesús». Aquesta referència al continent negre es fa en sintonia amb el passat Sínode dels bisbes per a aquest continent i per fer realitat la invitació del document final que recomana especialment el foment de l'Obra de la Santa Infància,

GLOSSA

No sé com s'ho fan...!

Fa unes setmanes li van demanar a un bon amic, pare de família, que ajudés els professors de l'escola del seu fill, acompanyant la classe de tercer de Primària en una sortida a Montserrat. Coincidírem a la porta de l'escola quan acabaven de tornar i, preguntant-li per les seves impressions de la jornada, em respongué que destacaria dues coses: una, la sensació de privilegi per haver pogut passar el dia a Montserrat, visitar la Mare de Déu i escoltar l'Escolania cantant el Virolai. «I l'altra?», li vaig preguntar. Ell, que havia estat monitor i responsable d'un centre d'esplai —amb nois i noies procedents de situacions delicades de desestructuració familiar— i que actualment és professor universitari, mirant la munió de nens i nenes que els pares, mares i avis acollien en baixar dels autocars, em digué: «M'he adonat que ser mestre és molt difícil... no sé com s'ho fan per fer-ho cada dia amb il·lusió renovada!»

M'agradà molt el que havia dit, perquè demostrava una gran sensibilitat i sinceritat, i perquè donava valor a la figura del mestre, cosa que no és freqüent no només per part de la societat —com sovint lamenten els educadors—, sinó també per part dels mateixos mestres.

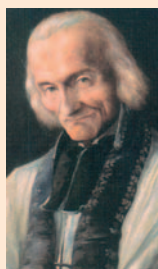
Convé reivindicar la figura del mestre, del professor vocacional, competent i motivat, que viu connectat a la societat del present, coneixedor de la nostra tradició educativa i amb capacitat d'albirar el futur amb optimisme. Per als educadors cristians, amb una clara visió transcendent i transformadora de la persona i de la societat, segons l'Evangeli. La societat i els mateixos educadors han de treballar, alhora, l'autoritat personal i el prestigi social que mereixen en la seva acció educadora diària.

Els educadors cristians han d'anar, encara, més enllà. Perquè, en definitiva, vocació i capacitats són dons. I què els dóna més valor? En paraules de sant Pau, «els dons són diversos, però l'Esperit és un de sol» (1Co 12,4) i «les manifestacions de l'Esperit que rep cadascú són en bé de tots» (1Co 12,7). Convé animar, doncs, a deixar que l'Esperit il·lumini el treball de cada dia, donant-li un sentit ben pregon de servei als altres.

Servei als altres compartit amb els companys i les companyes que de bon grat caminen en aquesta direcció, amb humilitat i entusiasme, amb voluntat de posar els talents, els dons, les intel·ligències al servei de l'extraordinària missió d'educar junts els nostres infants i joves. Bona feina!

Enric Puig Jofra, SJ

Pensaments de sant Joan M. Vianney



► En el cel, l'Amor de Déu ho omplirà tot, ho inundarà tot. Si en el cel hi hagués un dia sense adoració, ja no seria el cel; i si els pobres condemnats, malgrat els seus sofriments, poguessin adorar Déu, ja no hi hauria infern.

► En el cielo, el Amor de Dios lo llenará todo, lo inundará todo. Si en el cielo hubiera un día sin adoración, ya no sería el cielo; y si los pobres condenados, a pesar de sus sufrimientos, pudieran adorar a Dios, ya no habría infierno.

(Cura de Ars, Su pensamiento, su corazón. Barcelona 1994)

DIUMENGE III DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre de Nehemies (Ne 8,1-4a.5-6.8-10)

En aquells dies, el sacerdot Esdres portà el llibre de la Llei en presència del poble reunint a la plaça de davant la porta de les Aigües, i des del matí fins al migdia el llegí davant de tothom: homes, dones i criatures capaces d'entendre-la. Tot el poble escoltava atentament la lectura del llibre de la Llei.

Esdres, mestre de la Llei, estava dret dalt una tarima de fusta preparada expressament. Obrí el llibre a la vista de tot el poble, ja que des del lloc on era dominant tothom, i així que l'obrí, tot el poble es posà dret. Esdres beneí el Senyor, Déu gran, i tot el poble alçà les mans i respongué: Amén, amén. Després es prosternaren amb el front a terra, i adoraren el Senyor. Ell llegia ben clar el llibre de la Llei de Déu, i alguns levites n'exposaven el sentit, perquè la lectura fos entenedora.

El governador Nehemies, el sacerdot Esdres, mestre de la Llei, i els levites que exposaven al poble el sentit de la Llei, digueren a tota la gent: «La diada d'avui és santa, dedicada al Senyor el nostre Déu: no us entristiu ni ploreu». Perquè tota la gent plorava mentre escoltava les paraules de la Llei. Els digué, doncs: «Aneu-vos-en ara. Mengeu i beveu de gust i repartiu-ne als qui no s'havien portat res que la diada d'avui és santa, dedicada a Déu, nostre Senyor. No us entristiu, que el goig del Senyor serà la vostra força.»

▶ Salm responsorial (18)

R. *Les vostres paraules, Senyor, són esperit i són vida.*

És perfecta la llei del Senyor, / i l'ànima hi descansa; / és ferm el que el Senyor disposa, / dona seny als ignorants. R.

Els preceptes del Senyor són planers, / omplen el cor de goig; / els manaments del Senyor són transparents, / il·luminen els ulls. R.

Venar el Senyor és cosa santa, / es manté per sempre; / els determinis del Senyor són ben presos, / tots són justíssims. R.

Les paraules que em surten dels llavis / i els pensaments que el meu cor medita, / que us siguin agradables, Senyor, / penyal meu, redemptor meu. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 12,12-30)

Germans, el Crist és com el cos humà: és un, encara que tingui molts membres, ja que tots els membres, ni que siguin molts, formen un sol cos. Tots nosaltres, jueus o grecs, esclaus o lliures, hem estat batejats en un sol Esperit per formar un sol cos, i a tots ens ha estat donat com a beguda el mateix Esperit. Ara bé, el cos no consta d'un sol membre, sinó de molts.

Doncs bé, vosaltres sou el cos de Crist i cadascun formeu els seus membres.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 1,1-4;4,14-21)

Són molts els qui han emprès la tasca d'escriure una narració dels fets ocorreguts entre nosaltres, guiant-se per l'ensenyament que hem rebut d'aquells que des del principi en foren testimonis de vista i després ho transmeteren de paraula. Havent pogut informar-me minuciosament de tot des dels orígens, jo també, il·lustre Teòfil, he decidit escriure-t'ho en una narració seguida, perquè coneixis la solidesa de l'ensenyament que has rebut.

En aquell temps Jesús se'n tornà a Galilea ple del poder de l'Esperit. La seva anomenada s'estengué per tota la regió. Ensenyava en les sinagogues d'ells i tothom el lloava. I se n'anà a Natzaret, on s'havia criat. El dissabte anà a la sinagoga, com tenia costum, i s'aixecà a llegir. Li donaren el volum del profeta Isaïes, el desplegà i trobà el passatge on hi ha escrit: «L'Esperit del Senyor reposa sobre meu, ja que ell m'ha ungit per portar la Bona Nova als desvalguts, m'ha enviat a proclamar als captius la llibertat, i als cecs el retorn de la llum, a deixar en llibertat els oprimits i a proclamar l'any de gràcia del Senyor». Després plegà el volum, el donà a l'ajudant de la sinagoga i s'assegué. Tots els qui eren a la sinagoga tenien els ulls posats en Jesús. Ell començà dient-los: «Això que avui sentiu contar de mi és el compliment d'aquestes paraules de l'Escriptura.»

▶ Lectura del libro de Nehemias (Ne 8,1-4a.5-6.8-10)

En aquellos días, el sacerdote Esdras trajo el libro de la Ley ante la asamblea, compuesta de hombres, mujeres y todos los que tenían uso de razón. Era mediados del mes séptimo. En la plaza de la Puerta del Agua, desde el amanecer hasta el mediodía, estuvo leyendo el libro a los hombres, a las mujeres y a los que tenían uso de razón. Toda la gente seguía con atención la lectura de la Ley.

Esdras, el escriba, estaba de pie en el púlpito de madera que había hecho para esta ocasión. Esdras abrió el libro a la vista de todo el pueblo —pues se hallaba en un puesto elevado— y, cuando lo abrió, toda la gente se puso en pie. Esdras bendijo al Señor, Dios grande, y todo el pueblo, levantando las manos, respondió: «Amén, amén.» Después se inclinaron y adoraron al Señor, rostro en tierra.

Los levitas leían el libro de la ley de Dios con claridad y explicando el sentido, de forma que comprendieron la lectura. Nehemías, el gobernador, Esdras, el sacerdote y escriba, y los levitas que enseñaban al pueblo decían al pueblo entero: «Hoy es un día consagrado a nuestro Dios: No hagáis duelo ni lloréis.» Porque el pueblo entero lloraba al escuchar las palabras de la Ley. Y añadieron: «Andad, comed buenas tajadas, bebed vino dulce y enviad porciones a quien no tiene, pues es un día consagrado a nuestro Dios. No estéis tristes, pues el gozo en el Señor es vuestra fortaleza.»

▶ Salmo responsorial (18)

R. *Tus palabras, Señor, son espíritu y vida.*

La ley del Señor es perfecta / y es descanso del alma; / el precepto del Señor es fiel / e instruye al ignorante. R.

Los mandatos del Señor son rectos / y alegran el corazón; / la norma del Señor es límpida / y da luz a los ojos. R.

La voluntad del Señor es pura / y eternamente estable; / los mandamientos del Señor son verdaderos / y enteramente justos. R.

Que te agraden las palabras de mi boca, / y llegue a tu presencia el meditar de mi corazón, / Señor, roca mía, redentor mío. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 12,12-30)

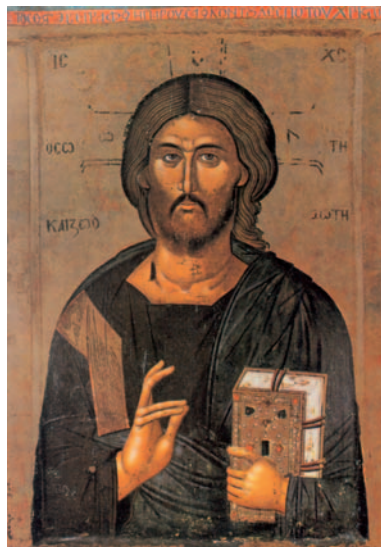
Hermanos: Lo mismo que el cuerpo es uno y tiene muchos miembros, y todos los miembros del cuerpo, a pesar de ser muchos, son un solo cuerpo, así es también Cristo. Todos nosotros, judíos y griegos, esclavos y libres, hemos sido bautizados en un mismo Espíritu, para formar un solo cuerpo. Y todos hemos bebido de un solo Espíritu. El cuerpo tiene muchos miembros, no uno solo.

Pues bien, vosotros sois el cuerpo de Cristo, y cada uno es un miembro.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 1,1-4;4,14-21)

Excelentísimo Teófilo: Muchos han emprendido la tarea de componer un relato de los hechos que se han verificado entre nosotros, siguiendo las tradiciones transmitidas por los que primero fueron testigos oculares y luego predicadores de la palabra. Yo también, después de comprobarlo todo exactamente desde el principio, he resuelto escribirte los por su orden, para que conozcas la solidez de las enseñanzas que has recibido.

En aquel tiempo, Jesús volvió a Galilea con la fuerza del Espíritu; y su fama se extendió por toda la comarca. Enseñaba en las sinagogas, y todos lo alababan. Fue a Nazaret, donde se había criado, entró en la sinagoga, como era su costumbre los sábados, y se puso en pie para hacer la lectura. Le entregaron el libro del profeta Isaías y, desenrollándolo, encontró el pasaje donde estaba escrito: «El Espíritu del Señor está sobre mí, porque él me ha unguido. Me ha enviado para anunciar el Evangelio a los pobres, para anunciar a los cautivos la libertad, y a los ciegos, la vista. Para dar libertad a los oprimidos; para anunciar el año de gracia del Señor.» Y, enrollando el libro, lo devolvió al que le ayudaba y se sentó. Toda la sinagoga tenía los ojos fijados en él. Y él se puso a decirles: «Hoy se cumple esta Escritura que acabáis de oír.»



Jesucrist font de vida (segle XIV),
Galeria d'Art d'Skopje (Macedònia)

COMENTARI

Avui es compleix aquesta escriptura

El passatge evangèlic d'avui es compon de dos textos programàtics, fonamentals: el pròleg de l'Evangeli i l'inici del ministeri públic de Jesús. En el primer text, Lluc ens explica la metodologia que ha seguit per escriure la seva obra, tot insistint en la historicitat de l'esdeveniment «Crist»; és a dir, els fets relatius a la seva vida, passió, mort i resurrecció. En el segon, que alguns anomenen «el manifest de Natzaret», ens presenta el discurs de Jesús a la sinagoga del seu poble.

Era dissabte i, com de costum, Jesús entrà a la sinagoga. Recordem que des de petit Jesús freqüentava la sinagoga; hi anava per escoltar la Paraula de Déu i

la seva interpretació segons la tradició viva del seu poble. Jesús és convidat a proclamar la lectura del text profètic, un gest que deixa entendre que el poble reconeixia la seva honorabilitat.

Tot i que el passatge d'Isaïes fa al·lusió a Jesús (ell és l'ungit del Senyor enviat a alliberar els pobres i oprimits), ell no en fa cap comentari sinó que es limita a confirmar la paraula del profeta, actualitzant el seu missatge: «Això que avui sentiu contar de mi és el compliment d'aquestes paraules de l'Escriptura». L'afirmació de Jesús posa l'accent en l'avui, no pas en la seva persona. De fet, el seu objectiu és advertir els qui l'escolten que estan vivint un temps de

gràcia. L'avui inaugura el temps de la salvació. Així, doncs, la paraula pronunciada per Jesús no és només un discurs sinó un esdeveniment: la seva paraula és la salvació.

Aquesta paraula val també per a nosaltres. Tant de bo que els cristians dediquéssim una mica més del nostre temps a llegir i meditar pausadament l'Escriptura. La pressa i la feina que hem de fer ens fan viure tan atrafegats que no trobem el moment per endinsar-nos en les pàgines de la Bíblia. Valdria la pena intentar-ho. El text sagrat és un riu d'aigua viva que mai no s'esgota.

Dra. Núria Calduch-Benages



LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

□ **Dilluns** (litúrgia hores: 3a setm.): Ac 22,3-16 (o bé: Ac 9,1-22) / SI 116 / Mc 16,15-18 □ **dimarts**: 2Tm 1,1-8 (o bé: Tt 1,1-5) / SI 95 / Lc 10,1-9 □ **dimecres**: 2Sa 7,4-17 / SI 88 / Mc 4,1-20 □ **dijous**: 2Sa 7,18-19.24-29 / SI 131 / Mc 4,21-25 □ **divendres**: 2Sa 11,1-4a.5-10a.13-17 / SI 50 / Mc 4,26-34 □ **dissabte**: 2Sa 12,1-7a.10-17 / SI 50 / Mc 4,35-41 □ **diumenge** vinent, IV de durant l'any (lit. hores: 4a setm.): Jr 1,4-5.17-19 / SI 70 / 1Co 12,31-13,13 (o bé: 13,4-13) / Lc 4,21-30.

FE CRISTIANA I SOCIETAT ACTUAL

La via del coneixement i la via de l'amor



L'Esriptura —Antic i Nou Testament— ens parla de la impossibilitat de veure Déu cara a cara aquí a la terra. El místic cristià sap que el seu desig en aquest sentit és literalment impossible d'acomplir *per la via del coneixement*, excepte quan sortim per la germana mort de les coordenades espaciotemporals. El coneixement que l'home té de Déu en aquest món és sempre analògic, mediat pels conceptes d'aquest món, tot i que la fe viva és una tendència a anar més enllà de l'analogia: a la visió que desitja la criatura però que li és impossible. L'amor sí que pot traspassar de Déu a nosaltres i de nosaltres retornar de immediat a Déu i al proïsme. Així ho han fet en els nostres dies Maximilian M. Kolbe, Pere Tarrés i Teresa de Calcuta.

Aquí a la terra, per tant, al místic *li queda la drecera de l'amor* per rebre la comunicació de Déu i per retornar-li amor per amor, tot entrant en la seva intimitat des de la qual es lliura plenament al proïsme, commogut per l'alè de

l'amor de Déu. És la *comunicació de l'amor* que ve de Déu i toca l'ànima i la reciprocitat del místic que torna a Déu amor per amor.

L'amor de Déu ens arriba immediatament a l'ànima perquè els mediadors de l'amor de Déu són igualment *divins*: Jesucrist i l'Esperit Sant. I, de cara a Déu, el nostre amor arriba a entrar en el santuari del mateix Déu perquè és també guiat —conduït— per l'Esperit.

La comunicació amb Déu irradia en tota la persona com una unitat. I la sanació de l'esperit, de l'ànima i del cos apareix com el resultat de la comunicació de Déu que penetra com a perdó dels pecats i alliberament radical i profund. «M'alliberà perquè m'estimava» (*Sal·m 18,20*). L'home esdevé obra de Déu en un sentit molt peculiar: filial. És obra d'un amor que ens fa romandre en l'amor, en el goig i en la pau, que són fruits de l'Esperit Sant i que poden tenir també repercussions corporals.

Josep M. Rovira Belloso

(*La fe cristiana en la societat actual*, Edicions 62)

ENTREVISTA



DANIEL ARASA

Reconciliació

Intentar trobar la veritat i la justícia a l'hora de narrar la Guerra Civil espanyola s'ha demostrat que no és gens fàcil. Malgrat ser complicat, és el que s'ha proposat el periodista Daniel Arasa, president del Grup d'Entitats Catalanes de la Família i director de CinemaNet, en el llibre *Catòlics del bando rojo* (Ed. Styria). Arasa, que no pretén jutjar ningú, afirma que la guerra «no va ser un conflicte de bons contra dolents: hi va haver màrtirs per la fe i d'altres que, a la seva manera i circumstàncies, van donar testimoniatge o van intentar capgirar o disminuir el mal i la persecució».

Per què sent la necessitat de fer un llibre com aquest?

La Guerra Civil espanyola s'ha explicat en el passat i s'explica ara de manera molt sectària, tant per part d'uns com dels altres. Hem d'intentar cercar la veritat amb tota l'honradesa i la imparcialitat que ens sigui possible. Ens podem equivocar, però tractem de ser honestos. Un dels aspectes de la guerra és el religiós. S'han explicat moltes coses, entre les quals la gran persecució religiosa va ser una realitat. Però no s'ha dit tot. Al llibre pretenc ajudar a conèixer un aspecte desconegut.

La reconciliació és possible o ha de passar encara més temps?

A la vista de com es tracten molts temes de la guerra i davant les reaccions al mateix llibre, sembla que faltin molts anys. He rebut respostes entusiastes i de molt hostils. Però em nego a acceptar que l'odi i l'enfrontament continuïn sempre, i per això treballo a favor de la pau, de la reconciliació. Cal que tornem a posar en el centre la paraula *perdó*. Perdonar i demanar perdó: tant uns com altres, perquè a totes bandes es van fer barbaritats. No som ningú per judicar consciències.

Què destacaria de l'obra i com tracta el perdó?

En primer lloc, l'obra trenca tòpics, cerca la veritat en un aspecte puntual i aporta uns testimonis. Parla de perdó: és fonamental. Això costa, avui, perquè hem perdut el sentit del bé i del mal, fins i tot entre els catòlics. Prova evident és que pocs anem a confessar-nos. Aquesta obra és una mirada enrere sense ira, sense afany de venjança, sense voler justificar però tampoc acusar. Mira enrere, però amb l'objectiu d'anar endavant tots plegats.

Òscar Bardají i Martín

Cómo conseguir felicidad

Se llamaba Narciso Irala. Era vizcaíno. Se hizo jesuita. Fue misionero en China. Fue expulsado. Al regresar se propuso luchar por la felicidad de las personas del mundo. Dio más de once mil conferencias en cincuenta naciones sobre: «Cómo conseguir la felicidad». Preguntado sobre «si hay crisis de felicidad en el mundo», afirmó:

—«Hay sufrimientos que, si no se saben llevar, si no se les da sentido trascendente, pueden degenerar en enfermedades depresivas, psíquicas e incluso físicas. Deseo ser útil. Aprendí mucho debido a mi experiencia y de mi dolor —también estuve enfermo de tuberculosis. Una vez me preguntaron: “¿Regala usted felicidad?” Dije que no. Yo sólo enseño “la manera de conseguirla”. Por ejemplo:

- «Hemos de vivir el momento presente. No estar preocupados ni angustiados por el pasado ni por el porvenir.
- Quitar tensión a la vida moderna. Necesitamos más paz interior.
- Erradicar el amor propio y el egoísmo que nos hacen sufrir en demasía y nos hacen insensibles e injustos, para con Dios y para con el prójimo”.

—El gran Lacordaire enseñaba: «Es desagradable volver a una casa destartada, en la que no hay nada y entran todos los vientos y las lluvias. Cuesta ser feliz si, interiormente, todo está destartado, vacío, sin fuego, sin calor, sin ánimo.»

J. M. Alimbau

SANTORAL

24. ✚ Diumenge III de durant l'any. Sant Francesc de Sales (Savoia 1567 - Lió 1622), bisbe de Ginebra i doctor de l'Església, patró dels periodistes i els escriptors; Mare de Déu de la Pau (Ronda); sant Felicià, bisbe i mr.

25. Dilluns. Conversió de sant Pau, apòstol, camí de Damasc (Fets 9,1-22); sant Bretanió, bisbe; santa Elvira, vg. mr.

26. Dimarts. Sant Timoteu, bisbe d'Efes, i sant Titus (o Tet), bisbe de Creta, deixebles i col·laboradors de Pau (s. I); santa Paula (o Pola), viuda, deixeble de sant Jeroni; sants Robert, Alberic i Esteve, abats de Citeaux.

27. Dimecres. Santa Àngela Mèric (1470-1540), vg., fund. ursulines (Brèscia, 1535); sant Enric d'Ossó i Cervelló (Vinebre, Ribera d'Ebre 1840 - Gilet, València 1896), prev., fund. de les teresianes (STJ); sant Vitalià, papa (657-672); sant Emeri o Mer, abat de Banyoles; sant Julià, bisbe de Burgos.

28. Dijous. Sant Tomàs d'Aquino (†1274), prev. dominicà i doctor de l'Església, patró dels estudiosos i els estudiants, venerat a Tolosa de Llenguadoc; sant Flavià, soldat mr.; sant Tirs, atleta mr.; sant Julià, bisbe de Conca; sant Leònides, mr.; beata Gentil Giusti, mare de família.

29. Divendres. Sant Pere Nolasc (s. XIII), rel. barceloní, fund. mercedaris (OdeM); sant Valeri o Valer, bisbe de Saragossa i mr. (s. IV), venerat a Roda d'Isàvena; beat Manuel Domingo i Sol (Tortosa 1836-1909), prev., fund. dels Operaris diocesans (OD); sant Sulpici Sever, bisbe; sant Julià, bisbe de Toledo; beata Arcàngela Giriani, vg. carmelitana.

30. Dissabte. Santa Martina, vg. i mr.; sant Adelelm (Lesmes), bisbe de Burgos (benedictí, s. XI); santa Jacinta de Mariscotti, vg. terciària franciscana; sant Mucià-Maria Wiaux, rel. La Salle.

PSICOLOGÍA DE LA FAMILIA

Los entrañables abuelos



Veamos las *actitudes positivas* que reúnen el abuelo y la abuela para acceder a la categoría simbólica de *abuelos buenos*.

La primera es que aportan una ayuda a los padres al reemplazarlos cuando es necesario. Esto le da al pequeño una gran seguridad y confianza en sus abuelos. Además, aportan a su nieto un afecto y un cariño complementarios, que repercuten en el buen equilibrio emocional del niño.

También ofrecen al pequeño otra forma de vida, otros hábitos y otras maneras de actuar, lo cual ayuda a su sociabilización. Aconsejan a los padres, basándose en el sentido común y en la experiencia acumulada con la edad, lo cual beneficia al niño.

Asimismo, los abuelos están más disponibles que los padres, cuentan con más tiempo para escuchar al niño, para hablarle y contarle cuentos e historias. Aportan al pequeño un sentimiento de apaciguamiento y de seguridad.

Son un paño de lágrimas cuando el nieto o la nieta está triste, consolándole y haciéndole comprender su error o el motivo de su tristeza. Así el pequeño se siente amparado y tranquilizado.

Las buenas relaciones entre padres y abuelos, con las consabidas discusiones afectuosas, establecen un entorno de felicidad, y el niño adquiere la importante noción de lo que es una familia.

Como última cualidad positiva, me atrevería a añadir el importante papel de los abuelos como *figuras sustitutorias* cuando falta alguno de los padres o ambos, por causa de divorcio, separación forzosa o fallecimiento.

Dr. Paulino Castells

(*Psicología de la familia*, Ed. Ceac, Barcelona 2008)

AGENDA

CRÒNICA



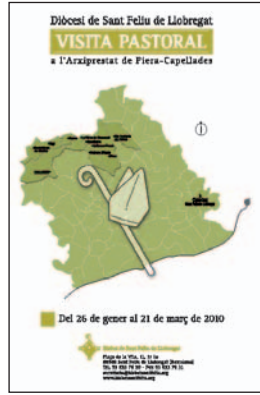
Missa de Nadal a la parròquia de Sant Marçal. L'Eucaristia del dia de Nadal passat la va presidir el bisbe Agustí a la parròquia de Sant Marçal, municipi de Castellet i la Gornal. La comunitat parroquial d'aquesta petita localitat es va aplegar entorn del seu bisbe, del rector Mn. Jaume Berdoy i del diaca encarregat del temple, Mn. Genís Sans, per celebrar el naixement del Fill de Déu.

AGENDA

Trobada diocesana de Confirmació. Tindrà lloc el proper diumenge, 31 de gener, a partir de les 10.30 h, a Sitges. Són convidats tots els joves de la diòcesi que es preparen a rebre el sagrament de la confirmació. El lema de la jornada serà «Tens un missatge», referint-se a la Bona Notícia, adreçada a ells i alhora per comunicar als altres. La trobada consistirà en una gimcana



ESGLÉSIA DIOCESANA



Inici de la Visita Pastoral a Piera-Capellades. El proper 26 de gener donarà inici aquesta sèrie de visites del bisbe Agustí a les parròquies i realitats eclesials presents en aquest arxiprestat. La primera trobada serà amb els preveres del territori i el proper diumenge 31 de gener a les 11.30 h tindrà lloc l'Eucaristia estacional a la parròquia de Sant Salvador, de Vilanova d'Espoia. L'Eucaristia de cloenda serà el 21 de març, a les 18 h, a la parròquia de Santa Maria de Piera. Les diverses informacions sobre la Visita Pastoral es podran anar seguint al web www.parroquia.cat.

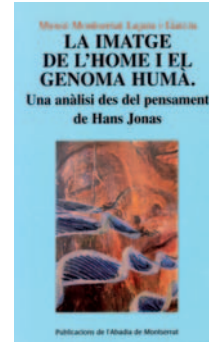
al matí, que començarà al punt de trobada (l'estació de Renfe de Sitges), el dinar a la plaça de Mn. Batlle i l'Eucaristia a l'església de Sant Joan Baptista, en la mateixa plaça. Més informació www.bisbatsantfeliu.org/santfeliujove, telèfon 938 948 626.

Cloenda del 125è aniversari de l'escola Santa Teresa de Vilanova. El proper 27 de gener, festivitat de sant Enric d'Ossó, fundador de la Companyia de Santa Teresa de Jesús, tindrà lloc a les 19 h, a la parròquia de Sant Antoni Abat de la ciutat, una Eucaristia presidida pel bisbe Agustí, com a conclusió i acció de gràcies pels 125 anys de vida de l'escola. La celebració d'aquest aniversari va iniciar el passat 15 d'octubre, festivitat de la santa d'Àvila, i durant aquests mesos s'han concentrat diverses celebracions en l'àmbit de l'escola.

PUBLICACIONS I WEB

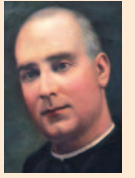
La imatge de l'home. El proper dijous, 28 de gener, a les 19 h tindrà

lloc la presentació del llibre escrit per Mercè Lajara, membre de l'equip de la Delegació de Pastoral de Joventut, titulat *La imatge de l'home i el genoma humà. Una anàlisi des del pensament de Hans Jonas*, que correspon a la seva tesi doctoral, reconeguda amb el premi Càtedra UPC-Endesa Red Victoriano Muñoz Oms de Valors Humans a la enginyeria. L'acte se celebrarà als locals de l'església de Sant Sever, situada al carrer Sant Sever, 9-11 (al costat de la Catedral de Barcelona). Intervindran Mn. Joan Guiteras, degà del Capítol de la Catedral de Barcelona i el Dr. Francesc Torralba, director de la càtedra Ethos d'ètica aplicada en la Universitat Ramon Llull. Es podrà visitar l'església d'estil barroc del segle XVIII.



Beatificació del Dr. Samsó (4)

El primer de setembre de 1936, a les onze del matí, els guards el van cridar perquè la columna de milicians havia demanat que, abans de sortir cap al front, morís el rector de Santa Maria. Es va acomiadar dels companys de presó amb el seu: «Déu sobre tot» i, amb les mans lligades i custodiat per homes armats, va ser traslladat en automòbil al cementiri de Mataró.



En arribar al capdamunt de l'escalinata, el Dr. Samsó va demanar que el deslliguessin, va dir-los que els perdonava com Jesús ho havia fet a la creu i va voler abraçar els qui l'anaven a matar. Quan van intentar tapar-li els ulls va demanar que no ho fessin, ja que volia morir mirant la ciutat on hi tenia els feligresos que tant estimava. Va posar els braços en creu i va dir: «Ja podeu disparar». De les tres persones que tenien arma, només una va disparar o va encertar el tret. Un cop a terra va rebre el tret de gràcia. Aquell mateix dia es va comunicar la mort del Dr. Samsó des del balcó de l'ajuntament de Mataró.

Va ser enterrat en el mateix cementiri. El 22 d'octubre de 1944 les seves despulles van ser traslladades a la Basílica de Santa Maria, en un acte solemne presidit pel bisbe de Barcelona, Dr. Gregori Modrego.

En aquesta mateixa basílica aquest 23 de gener de 2010 ha estat beatificat.

ECO DE LA PALABRA

La transmissió de la fe i la classe de religión

La primera semana de febrero comienza el periodo de preinscripción en los centros escolares. Es, por tanto, el momento en el cual los padres que quieren que sus hijos reciban clase de religión tienen que pedirlo al centro respectivo. La cuestión de pedirlo o no tiene tanta trascendencia que no se puede hablar de gustos, meras opiniones o aficiones, sino de convicciones profundas.

Decimos que hay que pedir, pero lo más correcto sería decir que «se ha de exigir». El sistema legal vigente permite esta exigencia, pero, además, el derecho de educación de los padres sobre los hijos es irrenunciable y anterior a cualquier ley que venga del Estado, del Gobierno estatal o autonómico, o instancia política. Y si hablamos de «derecho de los padres», a la vez tenemos que hablar de obligación, es decir, de obligación de los padres a ejercer este derecho.

¿Podemos pensar que la clase de religión en la escuela es indiferente o que incluso hay que suprimirla? Esta manera de pensar puede obedecer, bien a una determinada carga ideológica, bien a un desconocimiento de lo que es verdaderamente la clase de religión, o bien, tal vez, a la ignorancia de la realidad educativa. La escuela no es un lugar donde se transmiten una serie de conocimientos

puros, «asépticos», indiferentes, sino que constituye un medio educativo, pretende formar personas e integrarlas en el mundo cultural y social propio. De hecho, no existe ningún centro escolar, ni sistema, ni profesor, ni asignatura, que no transmita una determinada idea de persona humana, de vida o de mundo. Este hecho indiscutible quiere decir que los padres, al enviar el hijo a un centro escolar, están dejando en manos de los profesores y del sistema educativo gran parte de la transmisión de la idea de persona humana, de vida y de mundo, que recibe su hijo. He aquí la trascendencia de la inscripción del hijo a un determinado centro escolar.

¿Qué tiene que ver aquí la religión? La religión, al menos la religión cristiana, no es una curiosidad o una afición más, sino que se ocupa de los fundamentos de la vida, del valor y el sentido de las cosas. La religión cristiana da fundamento a lo más esencial: la persona humana, su estructura y su dignidad, la convivencia, el trabajo, la sociedad, la naturaleza, el sufrimiento y la muerte, la libertad, la belleza y la felicidad... Sobre este fundamento se ha construido el mejor humanismo de nuestra cultura.

Por tanto, la clase de religión cristiana tiene como finalidad propia enseñar este fundamento. No

pretende dar catequesis, ni hacer proselitismo. La familia y la parroquia ya se encargarán de facilitar la fe y la vivencia del Evangelio.

—No te fies de quien dice que en el centro escolar no se da religión porque no se quiere adoctrinar. Es una trampa: él mismo adoctrina sin decirlo.

—Apuntar el hijo a la clase de religión es facilitar que conozca los fundamentos de lo que constituye los valores fundamentales de nuestra manera de vivir.

—No es suficiente conocer la religión cristiana. Tal vez vendrá el día en que el hijo la haga suya y, viviéndola, él mismo edifique desde ella cultura y sociedad. Pero nadie puede asimilar lo que no ha conocido...

Alrededor de nuestros hijos hay muchos «educadores»: la televisión, el ambiente, los anuncios, la escuela, las instituciones políticas, los medios de comunicación, los «gurús» de la cultura y la moda... Pero los primeros son los padres: todo cuanto ellos no hagan lo harán los otros.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat